

3

— Hei, nu vrei să fii *sakura* pentru ăia de dreapta? mă întreabă cineva venind din spate.

Stăteam singur și așteptam trenul. După proba de educație fizică s-a ținut și o întâlnire a consiliului elevilor, dar n-am avut curajul să mă duc.

Mă întorc și-l văd pe Shintōhō apropiindu-se de mine cu o față foarte serioasă. Se dă o clipă înapoi de parcă s-ar aștepta să-l pocnesc, după care începe să vorbească precipitat, dar atât de convingător, încât mă face să mă relaxez:

— Nu te enerva. Nici eu n-am avut chef să mă duc la prostia aia de întâlnire. Te-am văzut la turnichet când ai intrat în gară și-am venit după tine. Să știi că ai curaj, nu glumă. Mi-am schimbat părerea despre tine. Eu n-aș fi putut să fac niciodată ce-ai făcut tu. Profii de sport sunt toți niște nemernici, dar ăsta-i cel mai rău. Doar nu suntem cai, de ce să alergăm cursa de 800 de metri? Numai așa, că ne obligă el? Un dictator. Circulă un zvon că ar fi cu capsă pusă fiindcă l-a părăsit profa aia drăguță de muzică. Și eu m-am enervat destul de

tare cât am alergat așa de nebun. Să știi că toată lumea s-a bucurat când te-ai pișat. Ar fi trebuit să ne pișăm toți. Asta sigur l-ar fi încurcat pe tiran.

Shintōhō își dă seama că începe să mă enerveze.

— Știu un grup de indivizi de dreapta, mă mai duc și eu din când în când pe la întâlnirile lor. O să țină niște discursuri pe o scenă în piața din fața gării Shinbashi. De-aia au nevoie de *sakura*, oameni plătiți care să anime publicul. Și ăia în uniformă de elev sunt cei mai buni. Plătesc 500 de yen pe zi. Ce zici? Vrei să fii *sakura*? Vorbesc foarte serios, să știi.

Simt că lui Shintōhō îi e frică de mine. E prima dată când îl văd făcând o față atât de serioasă și când îl aud vorbind cu o voce în care se ghicește o propunere atât de sinceră. Văzând că nu-i răspund, pe jumătate pentru că sunt încă bănuitor, începe să-mi dea detalii despre viața lui.

— Eu nu sunt neapărat de dreapta, ci mai degrabă un anarhist. Un tip nou de anarhist, ca beatnicii. Dar mă enervează la culme să aud cum partidele progresiste și Partidul Comunist vorbesc de rău Forțele de Autoapărare. Și tu ai luat partea Forțelor de Autoapărare la un moment dat, nu? Parcă ziceai că soră-ta e asistentă la spitalul militar. Eu sunt prea laș și n-am zis

nimic, dar de fapt și taică-meu lucrează în Forțele de Autoapărare. E colonel de infanterie. De-aia mi-ar plăcea să-i strivesc pe progresiști și pe comuniști. Și dacă dreapta face asta pentru mine, atunci dreapta are sprijinul meu. De-aia mă duc pe la ei din când în când. Probabil ai auzit de Partidul Căii Imperiale. Șeful e Kunihiko Sakakibara. În timpul războiului a fost într-un detașament special la Mukden. Nu recunoaște autoritatea nimănui din toată Japonia. Se știe personal cu premierul Oka de pe vremea războiului din Manciuria.

Realizez că, de fapt, Shintōhō e mult mai naiv decât am crezut. Shintōhō cel naiv e la urma urmei un nimeni. Mă simt ușurat. Prin fața ochilor îmi trece în zbor un sentiment de superioritate pe care-l înhaț imediat de parc-ar fi o pasăre.

Tocmai atunci sosește trenul. Înclin ușor din cap către Shintōhō și urcăm amândoi. Nu suportam gândul de-a mă întoarce acasă și de-a rămâne singur. Pare mult mai sigur pentru mândria mea rănită să stau cu un amic față de care simt doar dispreț decât să fiu singur. Pot să mă liniștesc acum. E ca și cum mi-aș alunga nesiguranța îmbătându-mă cu vreo poșircă ieftină.

Imediat ce urcăm în tren, atitudinea lui Shintōhō se schimbă complet. Se cufundă în tăcere. Parc-ar vrea să trateze faptul că

mergem ca *sakura* la niște discursuri ale dreptei ca pe un secret demn de spionii care se ocupă cu energia nucleară. Poate e convins că așa stau lucrurile. S-ar putea ca Shintōhō cel convingător să nu fi spus până acum nimănui că are legături cu o grupare de dreapta. Dacă ar fi spus, cu siguranță că jumătate dintre elevii de la noi din liceu ar fi aflat asta până a doua zi dimineța.

Trenul se clatină și ne leagănă atât de tare, încât pieptul meu îl atinge pe al lui Shintōhō, plin de coșuri. Părul lui murdar, cu praf întărit de pomada unsuroasă cu care s-a dat, îmi atinge bărbia. Așa îmi dau seama că sunt mult mai înalt decât el. Nu băgasem de seamă până acum. În mod bizar, simt cum revelația asta mă unge pe suflet. Rămânem așa, cu piepturile atingându-ni-se în tăcere, până la Shinbashi.

Peronul e straniu de pustiu pentru o gară din centru la ora 3 după-amiaza. În timp ce pășesc alături de Shintōhō, iar umerii și brațele mi se lovesc, am brusc senzația că am devenit complici într-o escapadă sexuală. Mai târziu aveam să-mi amintesc de momentul ăsta de nenumărate ori. Un eveniment de o importanță majoră pentru tot restul vieții mele se cristalizează cu repeziciune chiar acum. Cel puțin asta-i impresia pe care o am

acum în gara Shinbashi, în după-amiaza asta de primăvară târzie. Un feroviar bătrân curăță peronul cu o mătură veche de bambus. Probabil că în ochii lui de observator detașat exact așa și arătăm: ca niște puștani de liceu palizi și plini de coșuri în drum spre vreo aventură sexuală.

Discursul lui Kunihiko Sakakibara de la Partidul Căii Imperiale este absolut îngrozitor. Îmi dau seama de asta imediat ce ajung în piața în care vorbește. Nimeni nu-i acordă vreo fărâcă de atenție moșului zărghit care rage pe scenă. Urlă neconținut, incoerent și singur ca și cum nici el nu s-ar aștepta să-l asculte cineva. Poate că Sakakibara vrea să fie primul bărbat din istorie care a înfruntat de unul singur vacarmul trenurilor din gara Shinbashi. Urlă fără să se uite la oameni, ci privind mai degrabă în sus la trenurile de pe liniile suspendate. Eu, Shintōhō și ceilalți *sakura* ar trebui să mai aplaudăm și să mai scandăm ceva din când în când, dar nu ne lasă nici un pic de răgaz, așa că doar stăm și căscăm gura pe-acolo. Leul uman cu fața amenințătoare rage întruna și pare să fi uitat complet de *sakura* pe care el însuși i-a angajat. Din spatele unor curioși iresponsabili, eu și cu Shintōhō îl examinăm pe bărbatul care rage, mai curând din curiozitate decât de orice altceva. Mi

se pare uimitor faptul că un bărbat poate să urle cu atâta agresivitate și demnitate de soldat în fața batjocurii și a indiferenței crase a celorlați. În plus, pe scena de pe care vorbește nu e așezată nici o decorațiune care să-l protejeze din lateral, nu există decât un steag al Japoniei care atârână inert de bățul de bambus. La cele două margini ale scenei stau câțiva tineri în cămăși negre cu banderole pe braț și câțiva moși îmbrăcați la costum. Dar până și ei par să fie mai interesați de panoul cu rezultate la cursele de cai din partea opusă a pieței decât de discursul lui Kunihiko Sakakibara. Probabil c-au pariat pe vreun cal numit Calea Imperială și acum visează să câștige potul cel mare.

La un moment dat însă, unul dintre *sakura* își regăsește entuziasmul față de slujbă. E un bărbat bizar de slab și cu cocoașă, zgribulit de frig. Cu genunchii la piept, stă așezat în mijlocul băncilor de beton din fața scenei. Sakakibara se oprește o clipă, cât să trimită niște salivă în jos pe gâtul chinuit. Privește în gol ca și cum întreruperea șirului de cuvinte îi provoacă o suferință cumplită. În scurta pauză de răgete, bărbatul *sakura* începe să aplaude pătimaș și să scoată strigăte de susținere. Exaltarea lui atrage atenția unor indivizi care mișună prin piață fără nici un scop,